

Jättesägen :

Det var en gång en jätte i Gräsljunga i Visseltofta sn
i Skåne, som hade fått löfte om en hel tunna råg, om han skaffade
bort stenarna från deras åkrar. Han åtog sig uppdraget och slunga-
de alla stenarna tvärsöver gränsen upp i Småland, där de skulle
hamnat i Brötan, Hallaryds sn. på andra sidan Helgeå. Han fick
också den utlovade belöningen och kokte välling på säden på en
plats, som än i dag kallas "Vällingahålan".

I Kvarnberga finns ditt en opphälla.
Den ligger högst upp på granitberget.
Det brukade talas om, att förr var det
mycket vanligt att folk gav sig utad
dit och opprade ungar i källan. Då
måtte de bli bortade från mina spille-
dagar.

/ End. meddelande av Sten-Bertil Vide, Hultsfred,
läg den muntlade opphällan nedanför allt öter
av berget. / An. 3. 8. 1887.

Kunnebotten

Det var juvis sed här att
alla hundar visade sig på Kunnebotten,
som ligger på dessa ägorna. Där bruk-
de de då kalla 'ämtuleken'.

Jättens jün i istiden.

På Per Blomius gård vid Helgeå
fanns jättens jün i istiden. Härav är
jäntens buren ända vägt.

Jordkulla: Vår förfäder bodde inte så bra
som vi utan ofta i jordkullen. Det var
vile långa sedan en sedan fanns här
i Västra.

Krigstider:

I ett torrt härl i Bisteren bodde
en gammal gubbe, Schöft-Granat. Han hade
välit sitt vid Leijonvigs posthus. Han hade
tydligare rätt med om mycket sorgigt,
för han röckade så tungt, då han ta-
tade om knäet.

Under krigstiderna grönade sig en
det punto inom i en stuga långt ute
på Bister myr. Där vände de